

ໂຄງການປະເມີນຜົນການຄ້າ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມແບບຮີບດ່ວນ (RTEA)

ເອກະສານການ ຄົ້ນຄວ້າ

ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງການຄ້າເສລີ ໃນຂະແໜງ
ທ່ອງທ່ຽວ ໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ

ທັນວາ 2007

ອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ
ທ່ານ ສຸນ ມະນີວິງ
ທ່ານ ສິມໄຊ ສີປະເສີດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ : ທ່ານ ນາງ ສາບຣິນາ ຊໍສ໌ (IISD) ແລະ ທ່ານ ທອມ ຄາແລນເດີ (IUCN).

iisd International
Institute for
Sustainable
Development Institut
international du
développement
durable

 Sida

IUCN
The World Conservation Union

@ 2007 ສະຖາບັນສາກົນເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (IISD)

ຈັດພິມໂດຍ ສະຖາບັນສາກົນເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ຄະນະດ້ານປຶກສາວິຊາການ (Expert Advisory Panel) ຂອງໂຄງການ RTEA ໄດ້ເຮັດບົດຄົ້ນຄ້ວາ 7 ບົດທີ່ກວມເອົາຂະແໜງເສດຖະກິດທີ່ສຳຄັນ 9 ຂະແໜງໂດຍມີຈຸດປະສົງຕີລາຄາການ ຄ້າ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ສຳລັບ ສ.ປ.ປ.ລາວ ຄະນະທີ່ປຶກສາດັ່ງກ່າວນີ້ ປະກອບມີຜູ້ສ່ວນຮ່ວມ ຈາກຂະແໜງການເອກກະຊົນ ແລະ ລັດຖະບານທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຕອບສະໜອງ ການຊື້ນຳລວມ ຕໍ່ຂະບວນການຕີລາຄາດັ່ງກ່າວນີ້. ເອກກະສານຄົ້ນຄ້ວາດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສະໜອງຂໍ້ມູນຄວາມເປັນມາຕ່າງໆທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍສະເພາະຂະແໜງ ເພື່ອການປະເມີນຕີລາຄາ ແລະ ເອກກະສານທີ່ເປັນພາສາລາວນີ້ ຍັງຖືວ່າເປັນ ການປະກອບສ່ວນ ທີ່ມີຄຸນຄ່າຕໍ່ກັບໜ່ວຍງານຄົ້ນຄ້ວາພາຍໃນປະເທດທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ ແລະ ແນໃສ່ສາຍພົວພັນທີ່ສະຫຼັບຊັບຊ້ອນລະຫ່ວາງການຄ້າ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ ສ.ປ.ປ.ລາວ.

ການຄົ້ນຄ້ວາຊຸດນີ້ໄດ້ຮັບການປະສານງານຈາກອົງການ STEA ແລະ ອົງການ IUCN

ຮຽບຮຽງໂດຍ : ທ່ານ ນາງ ສາບຣິນາ ຊໍສ໌ (IISD) ແລະ ທ່ານ ທອມ ຄາແລນເດີ (IUCN).

ເອກກະສານຄວາມເປັນມາຂອງການຄົ້ນຄ້ວາສາມາດເອົາໄດ້ທີ່ www.iisd.org

ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງການຄ້າເສລີ ໃນຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວ, ສ.ປ.ປ ລາວ

ໂດຍ: ສູນ ມະນີວິງ ແລະ ສົມຊາຍ ສີປະເສີດ *

ພາກສະເໜີ

ການພັດທະນາອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາສອງທົດສັດຕະວັດຜ່ານນີ້ກຳລັງ ມີ ບາດກ້າວຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ໃນປີ 1990, ມີຫຼາຍກວ່າ 14 000 ຄົນໄດ້ເຂົ້າມາຢ້ຽມຢາມປະເທດລາວ, ສະ ໜອງລາຍຮັບຈາກການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າ 2.2 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ. ໃນປີ 2006, ຈຳນວນຄົນເຂົ້າມາປະເທດລາວ ວື້ນຮອດ 1.12 ລ້ານຄົນ ແລະ ສ້າງລາຍໄດ້ 173.2 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດຂອງລາວ. ລາຍໄດ້ຈາກ ການສົ່ງອອກດັ່ງກ່າວນີ້ຕົກເປັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ທາງເງິນໄດ້ສູງກວ່າລາຍຮັບທີ່ໄດ້ມາຈາກເສື້ອຜ້າອາພອນ, ໄຟຟ້າ, ຜະລິດຕະພັນໄມ້, ກະເຟ, ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ, ແລະ ຫັດຖະກຳ (LNTA 2006).

ໃນປັດຈຸບັນນີ້ຕະຫຼາດທີ່ສຳຄັນຫຼາຍແຫ່ງໃນຂົງເຂດພາກພື້ນລວມມີປະເທດໄທ, ຫວຽດນາມ ແລະ ຈີນ, ເຊິ່ງກວມເອົາ 54% ຂອງຈຳນວນຄົນເຂົ້າມາທັງໝົດ. ຕະຫຼາດແຫ່ງອື່ນໆທີ່ສຳຄັນລວມມີເອີລົບ, ສະຫະລັດອາເມລິກາ, ອອດສະຕຣາລີ ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າປະເທດເຫຼົ່ານີ້ກວມເອົາຫຼາຍກວ່າ 25% ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາ, ແຕ່ປະເທດ ເຫຼົ່ານີ້ ກວມເອົາເກີນກວ່າ 78% ຂອງມູນຄ່າການໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດ (CPI & UNDP 2006). ຂົງເຂດພາກພື້ນບູລິມະສິດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໂດຍອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດລາວນັ້ນລວມມີ 1) ເອີລົບ; 2) ອາຊຽນ ແລະ ປາຊີຟິກ; 3) ອາເມລິກາ (LNTA 2006).

ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ສາມາດໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ກັບປັດໃຈຫຼາຍຢ່າງລວມມີ: ຄວາມ ເສລີທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງນະໂຍບາຍຕ່າງໆ, ການເລີ່ມຕົ້ນເປີດກວ້າງຊາຍແດນຂອງປະເທດ ສູ່ ການທ່ອງທ່ຽວແບບເສລີໃນປີ 1990; ນະໂຍບາຍການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງປະ ສິບ ຜົນສຳເລັດ ເຊັ່ນ: ຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວທຳມະສາດຊາດແຫ່ງຊາດ 2005-2008 (LNTA 2005); ຄວາມຊ່ວຍ ເຫຼືອຂອງຫຼາຍ ຝ່າຍຮ່ວມກັນ ແລະ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງສອງຝ່າຍຈາກບັນດາຜູ້ໃຫ້ທຶນເຊັ່ນ: ປະເທດນິວຊີແລນ, ຝຣັ່ງ, ທະນະຄານພັດທະນາເອເຊຍ ແລະ ອົງການການຄ້າໂລກ; ແລະ, ບາງທີສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຊັບພະຍາກອນທີ່ ສຳຄັນ ຂອງ ສປປ ລາວ ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດທີ່ສວຍງາມ ແລະ ຄວາມມີນ້ຳໃຈຂອງຄົນລາວທີ່ມີຊື່ສຽງໂດງດັ່ງ.

ຍຸດທະສາດການສົ່ງອອກແຫ່ງຊາດ 2006-2008 (MoIC & ITC 2006) ໄດ້ກຳນົດເອົາ ການທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຂະ ແໜງການສົ່ງ ອອກທີ່ເປັນບູລິມະສິດຂະແໜງການໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ ສປປ ລາວ. ເນື່ອງຈາກວ່າປະເທດລາວກຳລັງກ້າວໄປສູ່ ຍຸກສະໄໝ ໃໝ່ຂອງການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າໃນພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນໂດຍຜ່ານກຸ່ມອາຊຽນ ແລະ ເຂົ້າເປັນສາມະຊົກຂອງ ອົງການການ ຄ້າໂລກທີ່ໄດ້ຄາດຄະເນໄວ້, ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວຄາດຄະເນຈະສືບຕໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕ. ຈະມີ ຜົນກະທົບຫຍັງ ແດ່ຈາກການຄ້າເສລີ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ສາມາດມີ

ບາດຫຍັງແດ່ເພື່ອຮັບປະກັນໄດ້ການອະນຸລັດສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດ? ໂດຍການມອບໝາຍ ຂອງ ໂຄງການ ປະເມີນຜົນກະທົບ ແບບຮີບດ່ວນກ່ຽວກັບ ການຄ້າ & ສິ່ງແວດລ້ອມ, ເອກະສານນີ້ພະຍາຍາມກຳນົດຜົນກະທົບ ທີ່

* ສົມຊາຍ ສີປະເສີດ ພະນັກງານວິຊາການຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດລາວ.

ສຳຄັນທັງດ້ານບວກ ແລະ ດ້ານລົບຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ກຳນົດທິດທາງນະໂຍບາຍດ້ານຍຸດທະສາດ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງທຸລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ ໃນປະເທດລາວຈະສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ ອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວຍືນຍົງເຊິ່ງຈະຊ່ວຍສົ່ງເສີມສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງ.

ພາກທີ 1

ສະພາບລວມຂອງຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວ

1.1 ປະຫວັດຄວາມເປັນມາຂອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ

ການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ເປັນຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກັບເສດຖະກິດຂອງລາວນັບຕັ້ງປະເທດໄດ້ຮັບ ເອກະ ລາດ ແລະ ສະຖາປະນາ ສປປ ລາວ ໃນປີ 1975 ເປັນຕົ້ນມາ. ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາແຕ່ປີ 1975 ຈົນຮອດ 1986, ສປປ ລາວ ໄດ້ປະຕິບັດຕາມການວາງແຜນເສດຖະກິດແບບລວມສູນ, ເຊິ່ງໃນນັ້ນນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ມາຢັ້ງມ ຢາມລາວແມ່ນຄະນະຜູ້ແທນທາງການ ແລະ ກຸ່ມນັກທ່ອງທ່ຽວ. ຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍອັນຕົ້ນຕໍຂອງການຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອແລກປ່ຽນບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆໃນດ້ານກິລາ ແລະ ວັດທະນະທຳ, ແລະ ເພື່ອສ້າງ ຄວາມສາມາດສຳເລັດກັບບັນດາປະເທດຄອມມິວນິດໃນເມື່ອກ່ອນ. ເພາະຍ້ອນຄືແນວນີ້, ໃນເບື້ອງຕົ້ນການບໍລິການ ທ່ອງທ່ຽວບໍ່ໄດ້ເລັ່ງໃສ່ສ້າງລາຍຮັບ ແລະ ລາຍໄດ້, ແຕ່ໃຫ້ບໍລິການຕາມຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ສັງຄົມ-ວັດທະນະທຳ, ເຊິ່ງລັດຖະບານຈະຕ້ອງໄດ້ແບກທາບພາລະອັນໜັກໜ່ວງ, ຍ້ອນວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບນັກທ່ອງ ທ່ຽວ ແມ່ນໄດ້ຮັບເງິນຈາກງົບປະມານຂອງລັດເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຈຸດທີ່ໝາຍປາຍທາງສ່ວນຫຼວງ ຫຼາຍແລ້ວ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາໜ້ອຍໃນຊ່ວງໄລຍະເວລານັ້ນ.

ໃນປີ 1986, ລັດຖະບານລາວໄດ້ແນະນຳກົນໄກເສດຖະກິດໃໝ່ (NEM) ເພື່ອກ້າວຈາກເສດຖະກິດແບບລວມສູນໄປສູ່ ເສດຖະກິດຕາມກົນໄກການຕະຫຼາດ, ແລະ ໃນປີ 1990 ປະເທດລາວໄດ້ເປີດກວ້າງຊາຍແດນຂອງປະເທດສູ່ການທ່ອງ ທ່ຽວແບບເສລີໃນປີ. ນັບແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໜັ້ນຄົງ ແລະ ຕອບ ສະ ໜອງນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງລ້ານຄົນໃນແຕ່ລະປີ (ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3).

1.2 ການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກໃນ ສປປ ລາວ

ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກແມ່ນເປັນອົງປະກອບໃຫຍ່ອັນໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວຂອງລາວ, ເປັນທີ່ຮັບ ຮູ້ວ່າເປັນຈຸດໄດ້ປຽບຂອງປະເທດລາວ ສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດຂອງປະເທດ (LNTA 2005). ການທ່ອງທ່ຽວ ແບບອະນຸລັກໄດ້ຖືກກຳນົດເປັນ: ການທ່ອງທ່ຽວໃນຊົນນະບົດ ຫຼື ໃນເຂດພື້ນທີ່ປ່າປ້ອງກັນທີ່ຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນບັນດາ ຜົນກະທົບດ້ານລົບໃຫ້ໜ້ອຍລົງ ແລະ ເປັນການຊຸກຍູ້ໂດຍກົງເຂົ້າໃນອະນຸລັກແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທາງທຳມະຊາດ ແລະ ວັດຖະນະທຳ, ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນຊົນນະບົດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບທຳມະຊາດ, ແລະ ການຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງທຳມະຊາດໃນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າກຳລັງທ່ຽວຊົມຢູ່ນັ້ນ (LNTA 2005) ປະເທດລາວມີ ລະບົບປ່າສະຫງວນ ແຫ່ງຊາດອັນກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານ 20 ແຫ່ງ, ກວມເອົາຫຼາຍກວ່າ 14 % ຂອງເນື້ອທີ່ຂອງປະເທດ (IUCN 2007), ເຊິ່ງອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດໄດ້ເພິ່ງພາອາໃສເປັນຊັບສິນອັນລຳຄ່າຂອງທຸລະກິດ.

ບັນດາກິດຈະກຳທີ່ນິຍົມຊົມຊອບກັນໃນ ແລະ ອ້ອມຂ້າງປ່າສະຫງວນກັນເຫຼົ່ານີ້ລວມມີ: ການເດີນທ່ຽວຊົມປ່າ, ການພັກ ຄ້າງຄົນຢູ່ບ້ານຊົນເຜົ່າ, ການຂີ່ເຮືອແພ, ການເດີນດ້ວຍທາງເຮືອ, ການຂີ່ເຮືອຄະນູ (canoeing), ການຂີ່ເຮືອກາຍິກ (kayaking), ການຢັ້ງມຢາມນ້ຳຕົກຕາດ, ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ການທ່ອງທ່ຽວເບິ່ງນົກ, ການຂີ່ລົດຖີບຕາມພູເຂົາ, ການຂີ່ຊ້າງ, ການຖ່າຍຮູບ, ແລະ ການຕັ້ງແຄມ. ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ, ປະຊາຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນ ຍັງມີບົດບາດສຳຄັນໃນຂະ ແໜງການ ທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ຍົກຕົວຢ່າງ ຄົນນຳທ່ຽວ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້, ຜູ້ຜະລິດສິນຄ້າວັດທະນະທຳເຊັ່ນວ່າ: ອາຫານ ແລະ ຫັດຖະກຳ, ໃນຂະແໜງບໍລິການທີ່ພັກເຊົາ, ແລະ ຍັງມີບົດບາດໃນການປົກປັກຮັກສາຊັບພະຍາກອນ ທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ.

ອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດລາວ (LNTA) ໄດ້ສ້າງຕັ້ງໂຄງການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ 8 ໂຄງການຂຶ້ນພາຍໃຕ້ ການຮ່ວມມືກັບຄູ່ຮ່ວມງານສາກົນ. ມີໂຄງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ນຳຮາຂອງອົງການ UNESCO-LNTA ໃນປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດນ້ຳຮ້າຂອງແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ; ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດພູຊ້າງແຮ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ; ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດພູຫີນປູນຢູ່ແຂວງຄຳມ່ວນ; ແຜນງານການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງຢູ່ແຂວງຫຼວງພະບາງ; ໂຄງການພັດທະນາທ່ອງທ່ຽວພູເຂົາຄວາຍຢູ່ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ແລະ ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດໃນປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດເຊປຽນຢູ່ແຂວງຈຳປາສັກ. ນອກນັ້ນຍັງມີຫຼາຍໆໂຄງການຂະໜາດນ້ອຍທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຮ່ວມກັບຄູ່ຮ່ວມງານໃນພາກພື້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ແນວຄວາມຄິດ “ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ” ໃນບາງໂຄງການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດແບບ ຜິວຜີນ.

ທັງໝົດໂຄງການຢູ່ຂ້າງເທິງນັ້ນເຮັດໜ້າທີ່ເພື່ອອະນຸລັດຊີວະນາໆພັນ ແລະ ວັດທະນະທຳໂດຍການສ້າງປະເພດກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ, ບໍ່ພຽງສ້າງໄວ້ສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສ້າງໄວ້ສຳລັບຄົນທ້ອງຖິ່ນອີກດ້ວຍ, ດຶງດູດເອົາລາຍໄດ້ຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວແລ້ວໃນຄະນະດຽວກັນນັ້ນກໍເປັນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການປົກປັກຮັກສາທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳໄປຄຽງຄູ່ກັນໄປ.

1.3 ສະຫຼຸບລວມຜົນກະທົບຕ່າງໆຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້

ຈາກຄຳນິຍາມ, ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກເປັນມິດຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ວາງແຜນບໍ່ໄດ້ດີແລ້ວນັ້ນຈະສາມາດນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງວັດທະນະທຳ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ແລະ ການທຳລາຍສະພາບແວດລ້ອມ. ພາກນີ້ໄດ້ສະຫຼຸບສິ່ງລວມລັກສະນະດ້ານບວກ ແລະ ດ້ານລົບບາງຢ່າງຂອງອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Schipani & Marris 2002).

ບັນດາຜົນກະທົບດ້ານບວກຂອງການທ່ອງທ່ຽວ

- ທຳມະຊາດແມ່ນເປັນຊັບສິນອັນລ້ຳຄ່າ ຂອງທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ - ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຕາໜ້າສົນໃຈ ຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະຕ້ອງປົກປັກຮັກສາຊັບສິນນີ້ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.
- ການສົ່ງເສີມການອະນຸລັກ - ການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ສາມາດຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການປົກປັກຮັກສາແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທີ່ສຳຄັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເຊັ່ນ: ປ່າປ້ອງກັນ. ໃນປັດຈະບັນນີ້ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວວິຕິກິງວິນກ່ຽວກັບ ການພັດທະນາປູກຢາງພາລາຢູ່ໃນປ່າສະຫງວນນ້ຳຮາ, ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ (Schipani 2007).
- ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງບ້ານ - ການທ່ອງທ່ຽວຕິດພັນຜູ້ຄົນ ແລະ ຊຸມຊົນໃນທຸກລະດັບຂຶ້ນ. ໜຶ່ງໃນບັນດາຜົນກະທົບດ້ານບວກ ຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງບ້ານແມ່ນລາຍໄດ້ທາງໜຶ່ງ ທີ່ການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຕອບສະໜອງໃຫ້, ນຳໄປສູ່ຄວາມ ກິດດັນຕໍ່ກັບຊັບພະຍາກອນນ້ອຍລົງ, ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການສ້າງເຂດປ່າສະຫງວນທຳມະຊາດອ້ອມຂ້າງບ້ານໄວ້ເພື່ອ ອະນຸລັກຮັກສາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ / ຫຼື ການນຳໃຊ້ບົດສັນຍາການອະນຸລັກລະຫວ່າງຊຸມຊົນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວ. ຢູ່ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາມີ 50 ບ້ານໄດ້ລົງນາມເຊັນບົດສັນຍາດັ່ງກ່າວນີ້ ກັບຫ້ອງການທ່ອງທ່ຽວແຂວງ.
- ທຶນສຳລັບການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ - ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ສ້າງທຶນທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການອະນຸລັກສາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທຳມະຊາດ (ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1).
- ການທ່ອງທ່ຽວຊ່ວຍຫລຸດຜ່ອນ ການກິດດັນຕໍ່ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ - ການດຳເນີນການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງແຜ່ຫຼາຍສາມາດຊ່ວຍຢັບຢັ້ງ ແລະ ປ້ອງກັນບັນດາກິດຈະກຳດ້ານຊັບພະຍາກອນ ທີ່ຜິດກົດໝາຍເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມຊຸດໂຊມ. ປະສົບການ Gibbon ຢູ່ບໍ່ແກ້ວທີ່ດຳເນີນການໂດຍບ້ານຕ່າງໆ ໃນທ້ອງຖິ່ນປັດຈຸບັນນີ້ສາມາດກວດກາລາດຕະເວນໄດ້ເກີນກວ່າ 25% ຂອງເຂດປ່າສະຫງວນຂອງແຂວງບໍ່ແກ້ວ. (Gibbon Experience 2007).

- ການອະນຸລັກ, ການສຶກສາ ແລະ ການສ້າງຈິດສຳນຶກ - ການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດຕອບສະໜອງຮູບແບບປຶກສາ ຫາລືໃນການສ້າງຈິດສຳນຶກກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ການອະນຸລັກທຳມະຊາດໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງ ທ່ຽວ, ຄົນນຳທ່ຽວ, ເຈົ້າຂອງທຸລະກິດ / ຜູ້ປະກອບການທຸລະກິດ, ລັດຖະບານ ແລະ ຊຸມຊົນໃນວົງກວ້າງ.

ບັນດາຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງການທ່ອງທ່ຽວ

ແມ່ນອນມີຜົນກະທົບດ້ານລົບຫຼາຍຢ່າງ ຕໍ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມ ທີ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນມາຈາກການທ່ອງທ່ຽວ, ໂດຍສ່ວນ ໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນກ່ຽວກັບການພັດທະນາທີ່ບໍ່ມີການວາງແຜນການລະອຽດຮອບຄອບ ແລະ ບໍ່ມີກົດລະບຽບ.ແນວຄວາມ ຄິດຫຼັກທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນນີ້ກໍຄືຄວາມສາມາດໃນການຮອງຮັບໃນພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ - ສິ່ງນີ້ໝາຍເຖິງກິດຈະກຳທ່ອງ ທ່ຽວ ທີ່ເກີດຂຶ້ນອອກມາກຂອບເຂດເຊິ່ງຈະທຳລາຍສະພາບແວດລ້ອມ (Mason 1990). ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ໃນເຂດພື້ນ ທີ່ໜຶ່ງມີຄວາມຈຳກັດຢູ່ແລ້ວຈະສາມາດຕອບສະໜອງ ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຫຼາຍຢ່າງໄດ້ແນວໃດ ແລະ ເຂດພື້ນທີ່ໜຶ່ງສາມາດດຳເນີນການແກ້ໄຂ ຫຼື ຮັບມືກັບລະດັບຜົນກະທົບທີ່ໄດ້ແນວໃດ. ມີຫຼາຍປະເພດຜົນກະທົບອັນ ກວ້າງ ຂວາງທີ່ຄວນຈະພິຈາລະນາຄືນຄວ້າ:

1. ຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຄຸນນະພາບຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດເປັນຜົນເນື່ອງມາຈາກການດຳເນີນການທ່ອງທ່ຽວ
 - ການບຸກລຸກທຳລາຍທີ່ຢູ່ອາໄສ / ປ່າໄມ້ (ຍົກຕົວຢ່າງ:ການບຸກລຸກທຳລາຍພຶກສາຊາດຕ່າງໆ)
 - ການສ້າງຂີ້ເຫຍື້ອແຂງທີ່ຫຍ່ອຍສະຫລາຍບໍ່ໄດ້ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນການກຳຈັດບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ດີ
 - ມົນລະພິດທາງນ້ຳ (ຍົກຕົວຢ່າງ: ການປ່ອຍນ້ຳເສຍໄຫຼສູ່ສະພາບແວດລ້ອມໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ) ແລະ ການບຳບັດ /ການກຳຈັດບໍ່ໄດ້ດີ
 - ມົນລະພິດຄວາມສວຍງາມ (ຍົກຕົວຢ່າງ:ຕຶກອາຄານ ແລະ ການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ບໍ່ເປັນລະບຽບ ງາມຕາ)
 - ມົນລະພິດທາງສຽງ
2. ຜົນກະທົບກ່ຽວກັບຄວາມມີພຽບພ້ອມຂອງຊັບພະຍາກອນຕ່າງໆ
 - ຄວາມມີພຽບພ້ອມຂອງນ້ຳ
 - ຄວາມມີພຽບພ້ອມຂອງພະລັງງານ
 - ຄວາມມີພຽບພ້ອມຂອງອາຫານ

ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຜົນກະທົບທາງລົບ ເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມ, ລັດຖະບານລາວໄດ້ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວທຳມະ ຊາດຢ່າງເຕັມ ແລະ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງນະໂຍບາຍລວມ ແລະ ບົດແນະນຳສະເພາະໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວທຳ ມະຊາດ. ບົດແນະນຳເຫຼົ່ານີ້ເນັ້ນໜັກການຄຸ້ມຄອງຂີດຄວາມສາມາດທີ່ລະອຽດຮອບຄອບ, ການຊົມໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ແບບຍືນຍົງ, ການເຄົາລົບນັບຖືວັດທະນະທຳ ແລະ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມ ຊົນໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈ.

1.4 ກອບວຽກງານດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດລະບຽບສຳລັບຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ

ອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ ເປັນອົງການນຳພາໃນການພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ (ລັດຖະບານລາວ 2005 - ດຳລັດ 91 / ນຍ) (GoL 2004c). ອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ ເປັນອົງການເປັນ ອົງການ ອິດສະ ລະໜຶ່ງໃນຂັ້ນລະດັບກະຊວງ. ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຮ່າງຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວ, ກົດ ລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍຕ່າງໆທີ່ພົວພັນກັບອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ. ການປົກຄອງບໍລິຫານຍັງຮັບຜິດຊອບ ການຈັດ ຕັ້ງປະຕິ ບັດ ຍຸດທະສາດ, ກົດລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ເມື່ອພວກມັນຖືກຕັດແປງແກ້ໄຂໂດຍລັດຖະບານ. LNTA ດຳລົງຮັກສາເຄືອຂ່າຍການປະສານງານ ກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທັງໝົດໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນ ເມືອງ, ເຊິ່ງ ທ້ອງ ການທ່ອງທ່ຽວທ້ອງຖິ່ນໄດ້ຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ. ທ້ອງການທ່ອງທ່ຽວທ້ອງຖິ່ນເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຕ້ອງປຶກສາຫາລື ກັບອຳນາດການ ປົກຄອງແຂວງເພື່ອພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍ ການພັດທະນາ ການທ່ອງທ່ຽວ, ກົດ ລະບຽບ ແລະ ກົດໝາຍຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຕັດແປງແກ້ໄຂໂດຍສູນກາງ.

ເພື່ອຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ລັດຖະບານລາວໄດ້ປັບປຸງແກ້ໄຂກົດໝາຍ ແລະ ກົດລະບຽບຫຼາຍຢ່າງທີ່ພົວພັນກັບການທ່ອງທ່ຽວໂດຍທາງກົງ ຫຼື ໂດຍທາງອ້ອມ, ເຊິ່ງສາມາດສະຫຼຸບໃຫ້ເຫັນໃນ ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1. ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງແທດເໝາະກັບຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແບບຍືນຍົງ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ທີ່ກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນຍຸດທະສາດ ເພື່ອການຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍ ໂຕ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກແຫ່ງຊາດ (NGPES) 2020 (GoL 2004a).

ມີເອກະສານນະໂຍບາຍສາມອັນ ທີ່ສຳຄັນເຊິ່ງຊີ້ທິດເຜີຍຮຸກຮານ ໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ, ເຊິ່ງນະໂຍບາຍທັງໝົດນັ້ນກວມເອົາການພິຈາລະນາຄົ້ນ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ:

- ຍຸດທະສາດການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ 2006-2020
- ຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກແຫ່ງຊາດ ແລະ ແຜນການຈັດຕັ້ງເຄື່ອນໄຫວ 2005-2008
- ຍຸດທະສາດການສົ່ງອອກແຫ່ງຊາດຂອງ ສປປ ລາວ 2006-2008: ຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບ ອະນຸລັກ

ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງນະໂຍບາຍການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນເລັ່ງປະກອບ ສ່ວນເຂົ້າໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ; ອະນຸລັກ ແລະ ພັດທະນາມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳ - ສັງຄົມ, ຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຄົນລາວ; ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກແຫ່ງຊາດ ແລະ ແຜນການຈັດຕັ້ງເຄື່ອນໄຫວ 2005-2010 (LNTA 2005) ກຳນົດເອົາສີ່ເປົ້າໝາຍໃນການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວໃນ ສປປ ລາວ ຄືດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ສົ່ງເສີມການປົກຄອງ, ການວາງແຜນ ແລະ ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ;
2. ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການບໍລິການ, ການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ;
3. ຜະລິດໃຫ້ຫຼາກຫຼາຍໂດຍອີງໃສ່ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ເປັນເອກະລັກສະເພາະຂອງສປປ ລາວ
4. ການຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາ ຄວາມສະເໝີພາບ, ລວມມີວິທີການຕ່າງໆ ເພື່ອກະຈາຍຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆໄປສູ່ເຂດ ຊຸມນະບົດທ່າງໄກຊອກຫຼີກ ແລະ ຊຸມຊົນສ່ວນນ້ອຍ.

ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນເພື່ອສຸມໃສ່ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ວັດຖະນະທຳ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວສະຖານທີ່ທາງປະຫວັດສາດ, ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວສະຖານທີ່ບູຮານນະຄະດີ, ເພື່ອ ໃຫ້ກາຍເປັນທາງເລືອກທຳອິດຂອງຈຸດທີ່ໝາຍປາຍທາງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ຈະເດີນທາງໄປເອເຊຍ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ (MoIC & ITC 2006) ຮັບຮູ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວໃນ ການ ພັດ ທະນາສ້າງສາປະເທດຊາດ ແລະ ໄດ້ຖືເອົາການທ່ອງທ່ຽວເປັນຂະແໜງບຸກຄະສິດໃນຍຸດທະສາດການສົ່ງອອກແຫ່ງ ຊາດ ຂອງ ສປປ ລາວ 2006-2008. ວິໄສທັດຂອງຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນ:

ເພື່ອພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ ແລະ ບັນລຸຜົນສຳເລັດການລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກດ້ວຍການກະຈາຍຜົນປະ ໂຫຍດໄປສູ່ຄົນທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາການເຊື່ອມໂຍງ ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງລະຫວ່າງຂະແໜງການຕ່າງໆທີ່ພົວພັນ ກັບອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການອະນຸລັກສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ ແລະ ທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ທາງປະຫວັດສາດ, ແລະ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງວັດທະນະທຳ ແລະ ທາງປະຫວັດສາດຂອງຊາດລາວໄປທົ່ວ ໂລກ.

ພາກທີ 2

ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ຕິດພັນກັບການຄ້າ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆ ຂອງປະເທດຊາດໃນການປັບປຸງຄວາມຍືນຍົງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂະ ແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້.

ອີງຕາມອົງການການທ່ອງທ່ຽວໂລກ, ການເຕີບໂຕຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງການເຂົ້າມາທ່ອງທ່ຽວຂອງຕ່າງປະເທດໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນທົດສະວັດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງນີ້ (ITC 2006). ການປະເມີນຈຳນວນ, ລາຍຮັບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສະເລ່ຍຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ເຂົ້າມາຢ້ຽມຢາມປະເທດລາວໃນຊຸມປີກຳລັງຈະມາເຖິງນີ້, ຕອບສະໜອງໂດຍໜ່ວຍງານສະຖິຕິຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ (NTA), ຄາດຄະເນຈະເພີ່ມຂຶ້ນຮອດ 20% ໃນໄລຍະສາມປີຂ້າງໜ້າ (ເບິ່ງເອກະ ສານຊ້ອນທ້າຍ 3). ສາເຫດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການເຕີບໂຕດັ່ງກ່າວນີ້ ຄາດຄະເນວ່າຈະເປັນຜົນເນື່ອງມາຈາກການຮ່ວມມືກັນຂອງພາກພື້ນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ, ເຊິ່ງກຳລັງພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາກພື້ນດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນຕາໜ້າດຶງດູດຈິດໃຈຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໃນກຸ່ມອາຊຽນ ແລະ ສາກົນ.

ໃນປີ 1997, ສປປ ລາວ ໄດ້ກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມປະເທດອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ (ກຸ່ມອາຊຽນ ASEAN) ແລະ ຕໍ່ມານອນຢູ່ໃນຄະນະກຳມະການຂອງເຂດການຄ້າເສລີກຸ່ມອາຊຽນ (AFTA). ການຜຸກແໜ້ນສາຍພົວພັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນໃນພາກພື້ນ ໄດ້ຊ່ວຍພັດທະນາອຸດສະຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ.

ເພື່ອສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວໄປທົ່ວທົ່ວພາກພື້ນນີ້, ບັນດາຜູ້ນຳຂອງກຸ່ມອາຊຽນໄດ້ລົງນາມເຊັນສັນຍາຂໍ້ຕົກລົງການທ່ອງທ່ຽວກຸ່ມອາຊຽນໃນວັນທີ 4 ພະຈິກ 2002 ຢູ່ນະຄອນຫຼວງພະນົມເປັນ, ປະເທດກຳປູເຈຍໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອເພີ່ມທະວີການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ການຮ່ວມມືກັນເຂົ້າໃນການທ່ອງທ່ຽວລະຫວ່າງບັນດາປະເທດສະມາຊິກຂອງກຸ່ມອາຊຽນ, ເພື່ອສົ່ງເສີມອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນກຸ່ມອາຊຽນ, ແລະ ເພື່ອແຂ່ງກັບບັນດາປະເທດທີ່ຢູ່ນອກພາກພື້ນດັ່ງກ່າວ ນີ້. ຍົກຕົວຢ່າງ, ກຸ່ມອາຊຽນໄດ້ຮ່ວມມືກັນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼາຍໆໂຄງການເພື່ອສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວພາຍໃຕ້ຄຳຂວັນ "ສົ່ງເສີມພາກພື້ນດັ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນດຽວກັນ". ຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງມີຈຸດປະສົງເລັ່ງເພື່ອໃສ່ກຳຈັດອຸ ປະສັກກົດຂວາງຕ່າງໆ ແລະ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມສະດວກສະບາຍໃຫ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນເຊັ່ນ: ການຍົກເວັ້ນໃບວີຊາເຂົ້າ-ອອກໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງກຸ່ມອາຊຽນຈຳນວນໜຶ່ງ. ໃບວີຊາເຂົ້າອັນດຽວກັນສຳລັບທຸກປະເທດຂອງກຸ່ມອາຊຽນຍັງຢູ່ໃນວາລະ. ການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນເຊັ່ນ: ການຮ່ວມມືກັນໂດຍຜ່ານສະມາຄົມທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວກຸ່ມອາຊຽນ, ສະມະຄົມຮ້ານອາຫານ ແລະ ໂຮງແຮມຂອງກຸ່ມອາຊຽນ ແລະ ສາຍການບິນຂອງກຸ່ມອາຊຽນ, ຍັງເປັນການພັດທະນາທີ່ສຳຄັນຫຼາຍທີ່ສຸດ ສຳລັບອຸດສະຫະກຳດັ່ງກ່າວນີ້.

ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງບັນດາປະເທດສະມາຊິກ ຂອງກຸ່ມອາຊຽນສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ໂດຍຕົວເລກການທ່ອງທ່ຽວຫລ້າສຸດ. ໃນປີ 2005, ພາກພື້ນກຸ່ມອາຊຽນໄດ້ຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວສາກົນຫຼາຍກວ່າ 50 ລ້ານຄົນ; 15.7 ລ້ານຄົນຈາກປະເທດມະເລເຊຍ, 11.7 ລ້ານຄົນຈາກປະເທດໄທ, 1.4 ລ້ານຄົນຈາກປະເທດກຳປູເຈຍ, 1.1 ລ້ານຄົນຈາກ ສປປ ລາວ, 1 ລ້ານຄົນຈາກປະເທດບູໄນ, ແລະ 656 000 ຄົນຈາກປະເທດມຽນມາ “ ກອງເລຂາທິການຂອງກຸ່ມອາຊຽນ 2007).

ສິບຕໍ່ການຮ່ວມມືໃນພາກພື້ນ ແລະ ສົ່ງເສີມສາຍພົວພັນການຄ້າກັບສາກົນ ແມ່ນຕັ້ງເປົ້າໄວ້ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອສະໜັບສະໜູນເຂົ້າໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້. ການພັດທະນາຫວ່າງບໍ່ນານມານີ້ລວມມີ:

- ການຍົກເວັ້ນໃບວີຊາສຳລັບພົນລະເມືອງຢີ່ປຸ່ນ (ເມສາ 2007)

- ສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຂົວມິດຕະພາບລາວ-ໄທແຫ່ງທີ່ສອງຢູ່ສະຫວັນນະເຂດໃນປີ 2007 ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆ ເພື່ອກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງຄົມມະນະຄົມ ແຫ່ງອື່ນໆທີ່ສຳຄັນກັບປະເທດເພື່ອນບ້ານໃນພາກພື້ນເຊັ່ນ: ຂົວຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງແຫ່ງທີ່ສາມຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ, ການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງປະເທດຈີນ ແລະ ໄທຢູ່ທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດລາວ, ຫວຽດນາມ ແລະ ປະເທດໄທຢູ່ທາງພາກໃຕ້ຂອງປະເທດລາວ, ແລະ ການປັບປຸງຂະ ຫຍາຍສະໜາມບິນທີ່ສຳຄັນຢູ່ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ, ຫຼວງພຣະບາງ, ປາກເຊ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ.
- ອົງການທ່ອງທ່ຽວໂລກ, ເຊິ່ງປະເທດລາວໄດ້ເປັນສະມາຊິກນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1975, ຍັງໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີສະໜັບສະໜູນສາມໂຄງການທ່ອງທ່ຽວຊຸມຊົນໃນ ສປປ ລາວ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 2007. ລັດຖະບານປະເທດນີ້ວຊີ້ແລນໄດ້ສະເໜີເງິນ 5 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ເພື່ອພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກຕະຫຼອດໄລຍະເວລາຫ້າປີຕໍ່ໜ້າ ແລະ ບົດສະເໜີໄລຍະທີສອງຂອງ ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ຕໍ່ທະນະຄານພັດທະນາເອເຊຍແມ່ນຢູ່ໃນຊ່ວງການພິຈາລະນາຄົ້ນຄວ້າຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້.
- ການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍພາຍໃນເຊັ່ນ: ການສ້າງຕັ້ງຂະບວນການລົງທຶນຜ່ານປະຕູດຽວສຳລັບນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດທີ່ຢາກມາລົງທຶນຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ, ເຊິ່ງແນໃສ່ເພື່ອດຶງດູດເອົາຄື້ນລູກໃໝ່ຂອງການລົງທຶນເຂົ້າໃນຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວນີ້ (GoL 2004b).

ເຮັດໃຫ້ມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕ ໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ໄດ້ຕາມຄາດຄະເນໄວ້ນັ້ນ, ມັນເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍເພື່ອໃຊ້ທຸກໆພາຍບາງຜົນກະທົບດ້ານບວກ ແລະ ດ້ານລົບທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ. ເອກະສານດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ຫຼາຍໆປະເພດ ກໍລະນີສຶກສາທີ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດແລ້ວ ໂດຍນັກຄົ້ນຄວ້າໃນຊຸມປີບໍ່ນານມານີ້ເພື່ອເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຊຶ່ງເຂດຄວາມວິຕົກກັງວົນທີ່ເປັນບູລິມະສິດ, ແລະ ບັນດາຕົວຢ່າງຂອງການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ໄດ້ດີທີ່ຄວນຈະສືບຕໍ່ເຮັດຕໍ່ໄປ.

3.1 ບັນດາຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ບໍ່ມີຊ່ອນຂອງການທ່ອງທ່ຽວ

ພາກທີ 1 ໄດ້ຂຽນບັນດາລາຍການຜົນກະທົບດ້ານລົບ ຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມເຊິ່ງສາມາດເກີດມາຈາກການທ່ອງທ່ຽວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍແລ້ວ ເປັນຜົນມາຈາກການພັດທະນາທີ່ບໍ່ມີການວາງແຜນການລະອຽດຮອບຄອບ ແລະ ລາຍງານບໍ່ໄດ້ດີ. ໃນຄະນະມີສະພາບການເກີດຂຶ້ນຄືແນວນັ້ນຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ, ວັງວຽງ, ເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສຳຄັນຂອງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ, ດຽວນີ້ກຳລັງສະແດງໃຫ້ເຄື່ອງໝາຍສັນຍານຕ່າງໆ ວ່າຈະຕ້ອງເຮັດທຸກຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ ຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອຫລຸດຜ່ອນບັນດາຜົນກະທົບ ແລະ ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງຮັບປະກັນໄດ້ຄວາມຍືນຍົງຂອງອຸດສະຫະກຳດັ່ງກ່າວນີ້ໃນທ້ອງຖິ່ນ.

ກໍລະນີສຶກສາ: ວັງວຽງ (Phiapalath 2007)

ຕັ້ງຢູ່ໃນເຂດຮ່ອມພູທີ່ສວຍງາມທີ່ອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍພູຫີນ ທີ່ເປັນຕາໜ້າປະທັບໃຈ, ເທດສະບານເມືອງ ແລະ ເມືອງວັງວຽງ ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາເຂດທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວໄປຢັ້ງມຢາມຫຼາຍທີ່ສຸດ ສຳລັບການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກໃນ ສປປ ລາວ. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍເກີນກວ່າ 80 000 ຄົນມາຢັ້ງມຢາມໃນແຕ່ລະປີ ແລະ ປັດຈຸບັນນີ້ມີໂຮງແຮມ ແລະ ເຮືອນພັກຫຼາຍກວ່າ 70 ແຫ່ງທີ່ຕອບສະໜອງທີ່ພັກເຊົາ.

ໃນຂະນະທີ່ວັງວຽງມີເສດຖະກິດເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໄວວາ, ການປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ລາຍໄດ້ຂອງທ່ອງທ່ຽວເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ດີຂຶ້ນ, ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ຍັງສັງເກດເຫັນໄດ້ຜົນກະທົບດ້ານລົບໃນເມືອງດັ່ງກ່າວນີ້. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນເມື່ອກ່ອນເປັນຕົວເມືອງຊົນນະບົດ ແລະ ງຽບສະຫງົບ, ດຽວນີ້ກຳລັງກາຍເປັນຕົວເມືອງກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໄວວາ ແລະ ມີຄົນຫຼາຍ. ມີນະພິດທາງສຽງ ແລະ ທາງອາກາດກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລະ ຈຳນວນຂີ້ເຫຍື້ອແຂງທີ່ຜະລິດໂດຍເມືອງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີ ໂດຍບໍ່ມີສະຖານທີ່ຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອຂອງເທດສະບານ. ດ້ວຍຄວາມສຳເລັດການກໍ່ສ້າງຂົວເບຕິງຂ້າມນ້ຳຂອງ, ມີຄວາມວິຕົກກັງວົນວ່າ ການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງຕົວເມືອງຈະຂ້າມນ້ຳໄປເບື້ອງນັ້ນ, ສິ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ມີການຫລຸດຜ່ອນສິ່ງດຶງດູດຄວາມສົນໃຈ ຂອງຕົວເມືອງລົງຖ້າຫາກທົ່ວທັດອ້ອມຮອບເມືອງກາສີ ຖືກປິດບັງ.

ບາງທີປະເດັນທີ່ໜ້າເປັນຫວ່າງທີ່ສຸດກໍ່ຄື ມົນລະພິດທາງນໍ້າຕາມໃນແມ່ນໍ້າຂອງ - ເປັນບໍລິເວນດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ສໍາຄັນກວ່າໝູ່ໃນພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ບໍ່ມີສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກພຽງພໍ ເພື່ອບໍາບັດປະລິມານນໍ້າເບື້ອນ ແລະ ນໍ້າເສຍທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້, ນໍ້າເສຍທີ່ບໍ່ອຍມາຈາກເຮືອນພັກ ແລະ ໂຮງແຮມລົງສູ່ແມ່ນໍ້າດັ່ງກ່າວນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການບໍາບັດ. ໃນຄະນະທີ່ມີນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດລະບຽບຫຼາຍໆຢ່າງຂອງລັດຖະບານຢູ່ແລ້ວເຊັ່ນ: ມາດຕາ 65 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ (2003) ເຊິ່ງລະບຸໄວ້ວ່າທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ກັບເລື່ອງສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ຕິດພັນກັບການດໍາເນີນທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສະນັ້ນແລ້ວໃຫ້ຕິດຕັ້ງສິ່ງບໍາບັດໃນສະຖານທີ່ປະກອບການຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ມີຄວາມຄວາມຄືບໜ້ານ້ອຍໜຶ່ງໃນການແກ້ໄຂປະເດັນດັ່ງກ່າວນີ້.

ບັນດາຜົນກະທົບເຫຼົ່ານີ້ຄວນຈະໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຈິງຈັງ. ໃນການສຳຫຼວດນັກທ່ອງທ່ຽວຢູ່ວຽງບໍ່ນານມານີ້, Phiapalath (2007) ໄດ້ພົບວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການຢາກເຫັນໂຮງແຮມສ້າງຂຶ້ນ ຢູ່ຝັ່ງເບື້ອງທິດຕາເວັນຕົກຂອງແມ່ນໍ້າດັ່ງກ່າວນີ້. ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ໄດ້ສໍາພາດ ຍັງສັງເກດເຫັນວ່າ ມີຂີ້ເຫຍື້ອແຂງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບຂອງແມ່ນໍ້າກໍາລັງຊຸດໂຊມລົງ ເຊິ່ງເປັນປະເດັນທີ່ສໍາຄັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ສະນັ້ນແລ້ວມັນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ປະກອບການການທ່ອງທ່ຽວເອກະຊົນຢູ່ເມືອງວຽງຈັງ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບປະກັນວ່າ ລະດັບຂອງການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ມີຄວາມສົມດູນກັບຂີດຄວາມສາມາດໃນການຮອງຮັບຂອງພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວນີ້. ຖ້າບໍ່ສົມດູນກັນແລ້ວ, ມັນກໍ່ຈະມີຄວາມສ່ຽງອັນໜຶ່ງຄືວ່າການພັດທະນາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ກັບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ - ສິ່ງແວດລ້ອມ - ຈະໄປສູ່ການຫຼົ້ມສະຫຼາຍຂອງອຸດສະຫະກຳທ່ອງທ່ຽວໃນທ້ອງຖິ່ນໃນທີ່ສຸດ.

ການເຂົ້າໄປແຊກແຊງຊ່ວຍເຫຼືອ ຫຼາຍຢ່າງອັນເປັນປະໂຫຍດໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ໄດ້ຖືກສັງລວມໂດຍ ທ່ານ Phiapalath (2007) ໃນເອກະສານຂອງລາວ ລວມມີ:

- ການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນສະໜັບສະໜູນສິ່ງແວດລ້ອມ, ນໍາພາໂດຍລັດຖະບານ, ແຕ່ຊື່ນໍາໂດຍຊຸມຊົນ, ເຊິ່ງຈະໄດ້ມາຈາກການ ປະກອບສ່ວນທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຈັດສັນທຶນໃຫ້ແກ່ການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ສໍາຄັນ.
- ແຜນງານໃຫ້ໃບຢັ້ງຢືນຂອງທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື “ສະຫຼາກຂຽວ” ແກ່ທຸລະກິດຕ່າງໆ, ເຊິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການປັບປຸງແກ້ໄຂ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ບັນດາທຸລະກິດຕ່າງໆຈະສາມາດຈັດລະດັບໄດ້ ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ ນັກທ່ອງທ່ຽວຮັບຊາບກ່ຽວກັບລະບົບດັ່ງກ່າວນີ້. ສະນັ້ນແລ້ວນັກທ່ອງທ່ຽວຈະຕອບສະໜອງປັດໃຈກະຕຸ້ນໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງດີຂຶ້ນ.

ມັນຍັງເປັນສິ່ງສໍາຄັນສໍາລັບລັດຖະບານ ເພື່ອສືບຕໍ່ຕອບສະໜອງການບໍລິການທີ່ດີກວ່າໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້. ໃນກໍລະນີຂອງນໍ້າເສຍ, ຫວ່າງມຸ່ງນີ້ LNTA ໄດ້ຍື່ນບົດສະເໜີໃຫ້ທະນະຄານພັດທະນາເອເຊຍສໍາລັບ ໄລຍະທີ່ 2 ຂອງໂຄງການທ່ອງທ່ຽວອະນຸພາກພື້ນແມ່ນໍ້າຂອງເຊິ່ງຕ້ອງການເງິນກູ້ຢືມເພື່ອໃຊ້ເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານ ໂຄງລ່າງບໍາບັດນໍ້າເສຍຢູ່ວຽງຈັງ (APP 2006).

3.2 ບັນດາຜົນກະທົບດ້ານບວກທີ່ບໍ່ມີຊັອນຂອງການທ່ອງທ່ຽວ

ກໍລະນີສຶກສາ 2: ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກນໍ້າຮາ (SNV 2002)

ໂຄງການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກນໍ້າຮາລວມມີ ການເດີນທາງໄປຍັງຈຸດໝາຍປາຍ ທາງທໍາມະຊາດຢູ່ເມືອງຫຼວງນໍ້າທາ, ເຊິ່ງ ເປັນບ່ອນທີ່ມີສະຖານທີ່ເດີນທ່ຽວຊົມປ່າໄມ້ຫຼາຍແຫຼ່ງ ແລະ ການເດີນທ່ອງທ່ຽວທາງນໍ້າໄວ້ອ່ອຍບໍລິການນັກທ່ອງທ່ຽວ. ການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດແບບນອນຄ້າງຄືນ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ໃນເຂດປ່າກັນຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມອ້ຽມປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດນໍ້າຮາ, ການຢັ້ງຢຸດຢາມຢາມໝູ່ບ້ານຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ: ຄະມູ, ແລນແຕນ, ມື້ງ, ໂທດຳ ແລະ ອາຄາ.

ການເດີນທ່ຽວຊົມທໍາມະຊາດນໍ້າຮາໄດ້ນໍາໃຊ້ເສັ້ນທາງຜ່ານປ່າທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວບໍລິໂພກອາຫານ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທ້ອງຖິ່ນເທົ່ານັ້ນ. ການເດີນທາງແຕ່ລະຄັ້ງໄດ້ສ້າງຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ບໍ່ຫຍໍ້ອຍສະຫຼາຍໄດ້ຕາມທໍາ

ມະຊາດນ້ອຍກວ່າໜຶ່ງກິໂລກຼາມ, ນໍ້າໃຊ້ພາສະນະບັນຈຸນໍ້າທີ່ສາມາດນໍາມາໃຊ້ຄືນໃໝ່ໄດ້ ແລະ ນໍ້າໃຊ້ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແສງອາທິດໃນທ່ອງທ່ຽວແບບພັກຄ້າງຄືນ. ມີກົດລະບຽບບັງຄັບໃນການຈໍາກັດຂະໜາດຂອງກຸ່ມທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມຖີ່ຂອງການເດີນທາງ.

ໜຶ່ງໃນບັນດາຈຸດປະສົງອັນຕົ້ນຕໍ ຂອງໂຄງການນໍ້າຮ້າ ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ ການອະນຸລັກມໍລະດົກທາງທໍາມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທໍາຂອງ ສປປ ລາວ. ຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວນີ້ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ໂດຍບັດສະຈາກແຜນງານ ສ້າງຈິດສໍານຶກຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ທາງທຶນງານໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ໂຄງການນໍ້າຮ້າຍັງໄດ້ນໍາເອົາຜົນປະໂຫຍດ ທາງດ້ານການເງິນໂດຍກົງໃຫ້ແກ່ການອະນຸລັກ (ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3). ນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດທີ່ໄດ້ເຂົ້ານໍ້າຮ້າປາກ່ວງກັບການເດີນທ່ຽວທໍາມະຊາດ ແລະ ການຂີ່ແພຂອງແມ່ນຄິດໄລ່ 1 ໂດ ລາສະຫະລັດຕໍ່ໜຶ່ງມື້ ທີ່ຄ່າທໍານຽມຜູ້ຊົມໃຊ້ລວມເຂົ້າໃນລາຄາການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ຍັງອະນຸຍາດໃຫ້ເດີນ ທ່ຽວປ່າແບບຄ້າງຄືນໄດ້ຢູ່ ເຂດປ່າກັນຊືນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ລະບົບທີ່ອະນຸຍາດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກແນະນໍາໃນເດືອນຕຸລາ 2002 ເປັນຕົ້ນມາ, ເກັບຄ່າບໍລິການ ໄດ້ເກີນກວ່າ 10,000 ໂດລາສະຫະລັດ.

ເພື່ອຮັບປະກັນຂັດຄວາມສາມາດ ໃນການຮັບຮອງຈະບໍ່ຂະຫຍາຍອອກຫຼາຍເກີນໄປ, ໂຄງການນໍ້າຮ້າເຮັດເປັນກຸ່ມທ່ອງ ທ່ຽວຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ເປັນທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍຕົວແບບ. ການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດແບບນອນຄ້າງຄືນ ໃນແຕ່ລະຄັ້ງແມ່ນຖືກຈໍາກັດ 2-3 ຄັ້ງຕໍ່ອາທິດ ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຂະໜາດຂອງກຸ່ມທ່ອງທ່ຽວຖືກຈໍາກັດນັກທ່ອງ ທ່ຽວ 8-10 ຄົນ.

ການທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດ ທີ່ດີບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ດໍາເນີນການ ເພື່ອຈໍາກັດຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ວັດທະ ນະທໍາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເຮັດວຽກຢ່າງຫ້າວຫັນ ເຂົ້າໃນການສົ່ງເສີມຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ ທີ່ສະໜັບສະໜູນການ ທ່ອງ ທ່ຽວທໍາມະຊາດ. ຫ້ອງທ່ອງທ່ຽວແຂວງຫຼວງນໍ້າທາ ແລະ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດນໍ້າຮ້າແມ່ນ ເປັນອົງການຈັດ ຕັ້ງລັດທີ່ໄດ້ນໍາພາໃນການຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດ. ຫ້ອງການ ທ່ອງທ່ຽວແຂວງ (PTO) ຫັກເອົາ 5 % ພາສີອາກອນການດໍາເນີນທຸລະກິດການທ່ອງທ່ຽວ, ລວມທັງການບໍລິການນໍ້າ ທ່ຽວທໍາມະຊາດນໍ້າ ຮ້າເພື່ອນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການສະໜັບສະໜູນເງິນ ໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳການຕິດຕາມກວດກາຢູ່ພາຍໃຕ້ ອໍານາດຄຸ້ມຄອງຂອງຫ້ອງການທ່ອງທ່ຽວແຂວງ. ສໍາລັບການນໍາທ່ຽວ, ພະນັກງານປ່າສະຫວງານ (NPA) ແລະ ພະນັກ ງານຫ້ອງ ການທ່ອງທ່ຽວແຂວງຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຕິດຕາມກວດກາ ເບິ່ງການຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ກັບຊີວະນາໆພັນ ແລະ ຜົນ ກະທົບຕໍ່ກັບວັດທະນະທໍາ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິເຊິ່ງໄດ້ຮັບເງິນໜັບສະໜູນຈາກພາສີອາກອນດັ່ງກ່າວນີ້.

ພາລະບົດບາດອັນກ້ວາງຂວາງ ຂອງອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ໃນນາມເປັນຜູ້ສະໜັບສະໜູນການປ້ອງກັນສິ່ງແວດ ລ້ອມນັ້ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນເອກະສານສະບັບດັດແກ້ຄັ້ງລ້າສຸດຂອງ Juth Pakai, ເຊິ່ງໃນນັ້ນ ທ່ານ Steven Schipani, ທີ່ປຶກສາຂອງທະນາຄານພັດທະນາເອເຊຍໃຫ້ແກ່ (LNTA), ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍ ທີ່ກໍາ ລັງເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບການປູກຢາງພາລາໃນເຂດປ່າສະຫງວນນໍ້າຮ້າ. ລາວໄດ້ອະທິບາຍວ່າການທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດ ຄວນຈະຖືກມອງເຫັນວ່າເປັນອຸດສະຫະກຳທີ່ນໍາເອົາຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ຫຼາຍຂຶ້ນໃນເຂດພື້ນທີ່ປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດເຫຼົ່ານີ້ເຊິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມກົດໝາຍເພື່ອອະນຸລັກຊີວະນາໆພັນ ແລະ ປົກປັກຮັກສາແຫຼ່ງຕົ້ນນໍ້າທານ (Schipani 2007). ໃນຄະນະທີ່ການທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸລັກ ສາມາດດໍາເນີນ ການໄດ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານີ້ (ຄືດັ່ງທີ່ເຫັນຢູ່ຂ້າງເທິງນັ້ນ), ອຸດສະຫະກຳອື່ງເຊັ່ນ: ການປູກຢາງພາລາ, ເຊິ່ງຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການບຸກເບີກພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ ແລະ ຜົນທີ່ຕາມມາແມ່ນການສູນເສຍຊີວະນາໆພັນ ແລະ ແຫຼ່ງຕົ້ນນໍ້າ ທານອັນລໍ້າຄ່າ, ບໍ່ສາມາດ ແລະ ຄວນຈະດໍາເນີນການໃນພື້ນທີ່ມີຄວາມເໝາະສົມຫຼາຍກວ່າ. Schipani (2007) ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການວາງແຜນນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ການບັງ ຄັບໃຊ້ໃຫ້ດີຂຶ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າທັງສອງອຸດສະຫະກຳ ດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະສາມາດສືບຕໍ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າ ໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງຂອງແຂວງໄດ້.

ພາກທີ 3

ຂໍ້ສະຫລຸບ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍຍຸດທະສາດ ສຳລັບຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ

3.1 ຂໍ້ສະຫລຸບ

ເອກະສານນີ້ໄດ້ສະຫລຸບສັງລວມບາງຄວາມເປັນທ່ວງເປັນໂຍທີ່ສຳຄັນຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ກາລະໂອກາດທີ່ເກີດມາຈາກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າໃນພາກພື້ນ ແລະ ການຄ້າເສລີໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ. ຂໍ້ສະຫລຸບອັນສຳຄັນແມ່ນມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕ, ເພາະຍ້ອນການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າໃນພາກພື້ນໄດ້ດີຂຶ້ນໂດຍຜ່ານກຸ່ມອາຊຽນ, ສາຍພົວພັນກັບບັນດາປະເທດທີ່ນອກເໜືອຈາກເອເຊຍໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນ: ສະຫະລັດອາເມລິກາ, ເອີລົບ ແລະ ອອດສະເທເລຍ, ແລະ ນະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການແຫ່ງຊາດປະສົບຜົນສຳເລັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຊັບສິນທຳມະຊາດຂອງປະເທດຊາດເປັນຮາກຖານຫຼັກ ໃຫ້ແກ່ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວນີ້, ຈະຕ້ອງໄດ້ທຸ່ມເທທຸກຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມເພື່ອຮັບປະກັນການອະນຸລັກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.
- ການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນເປັນຂະແໜງການໜຶ່ງ ທີ່ສຳຄັນເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບທຸກເປົ້າໝາຍ ການພັດທະນາຂອງລັດຖະບານ ໃນການນຳເອົາເງິນຕາຕ່າງປະເທດເຂົ້າປະເທດຈຳນວນ ມະຫາສານໃນແຕ່ລະປີ. ເປັນຂະແໜງການທີ່ຕ້ອງແຮງງານຫຼາຍ, ສະນັ້ນມັນຈຶ່ງຕອບສະໜອງວຽກເຮັດງານທຳ, ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ມັນເປັນແຫຼ່ງສ້າງລາຍໄດ້ໃຫ້ແກ່ ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍຫຼາຍຢ່າງລວມທັງບ້ານທຸກຍາກທີ່ຢູ່ໃນ ແລະ ຢູ່ອ້ອມແອ້ມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ, ແລະ ວຽກງານທັງໝົດຢູ່ຂ້າງເທິງນັ້ນແມ່ນກົມກືນກັບທຳມະຊາດ.
- ການທ່ອງທ່ຽວ, ຖ້າເຮັດໄດ້ດີແລ້ວ, ສາມາດມີຜົນສະທ້ອນທາງບວກຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດຂອງປະເທດ, ແຕ່ປັດສະຈາກການວາງແຜນຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມສິດພັນທະໜ້າທີ່ ຂອງທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດແລ້ວ, ຜົນກະທົບທາງລົບສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ຕໍ່ຊັບສິມບັດຕ່າງໆ ເຊິ່ງອຸດສະຫະກຳດັ່ງກ່າວນີ້ເພິ່ງພາອາໄສ. ກອບວຽກງານພາຍໃນສຳລັບການລົງທຶນ ໃນການທ່ອງທ່ຽວຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃຫ້ໜັກແໜ້ນເພື່ອ ຫຼີກລ້ຽງທຳລາຍທ່າແຮງບໍ່ມີຂັ້ນຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕ ຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້ທີ່ການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການດຳລົງຊີວິດແບບຍືນຍົງໄດ້.
- ການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ ສາມາດເປັນຕົວສະໜັບສະໜູນອັນໜຶ່ງ ເຂົ້າໃນການປົກຮັກຮັກສາ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວເຂົ້າໃນບັນດາເຂດພື້ນທີ່ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດເປັນປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ໂດຍລັດຖະບານ, ເນື່ອງຈາກເປັນຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ອຸດສະຫະກຳດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ນຳມາສູ່ເຂດພື້ນທີ່.

3.2 ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍຍຸດທະສາດ

LNTA (2006) ຄາດຄະເນການເຂົ້າມາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ 2 ລ້ານຄົນຕໍ່ປີຮອດປີ 2010. ນີ້ເປັນການເພີ່ມຂຶ້ນແບບສອງເທົ່າຕົວຂອງການເຂົ້າມາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວພຽງແຕ່ໃນ 5 ປີເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ປະເທດ ຈະຕ້ອງກະກຽມຄວາມພ້ອມເປັນຢ່າງດີ ເພື່ອຮັບມືກັບຜົນກະທົບຕໍ່ກັບສິ່ງແວດລ້ອມຈາກການຈຳນວນຕົວເລກທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເຫຼົ່ານີ້. ໃນຄະນະທີ່ນະໂຍບາຍ, ນິຕິບັນຍັດ ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆທັງໝົດນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ກຳລັງໃຫ້ທິດທາງທີ່ດີ, ພວກມັນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການ ເສີມສ້າງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອບັນລຸໄດ້ຕາມຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວນີ້ທີ່ກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍ. ຂໍ້ສະເໜີແນະອັນລະ ອງດສະເພາະລວມມີ:

- ສືບຕໍ່ເພື່ອຮ່ວມມືຢ່າງໃກ້ສິດກັບປະຊາຄົມໃນພາກພື້ນ ແລະ ໃນສາກົນເພື່ອເອື້ອອຳນວຍ ແລະ ສົ່ງເສີມການຍອມຮັບຂອງພາກພື້ນຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆເຂົ້າໃນການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ. ໂດຍຜ່ານກົນໄກຕ່າງໆເຊັ່ນ: ກຸ່ມອາຊຽນ (ຂໍ້ຕົກລົງກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວຂອງກຸ່ມອາຊຽນ), ໂຄງການການທ່ອງທ່ຽວອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງຂອງທະນະຄານພັດທະນາເອເຊຍ ແລະ ອົງການທ່ອງທ່ຽວໂລກ, ບັນດາຕົວແທນ

ຈາກ LNTA, ການນຳຂັ້ນອາວຸໂສຂອງລັດຖະບານ ແລະ ພາກເອກະຊົນຄວນຈະສືບຕໍ່ນຳສະເໜີ ສປປ ລາວ ໃນ ກອງປະຊຸມສຸດຍອດ ແລະ ກອງປະຊຸມອື່ນໆກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວສາກົນ. ໄດ້ແນະນຳວ່າພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຂັ້ນແຂວງ ແລະ ເມືອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບກາລະໂອກາດ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍປະສົບການຕ່າງໆຈາກຂັ້ນພື້ນຖານຈົນ ຮອດຂັ້ນສາກົນ. ຍັງໄດ້ແນະນຳວ່າ ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານສິ່ງແວດລ້ອມ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມໃນ ຂັ້ນພາກພື້ນເພື່ອຮັບມືແກ້ໄຂຄວາມເປັນຫວ່ງເປັນໄຍ ກ່ຽວກັບການຂ້າມຊາຍແດນທີ່ຕິດພັນກັບການທ່ອງທ່ຽວໂດຍ ລ້ວມ, ພ້ອມທັງສິ່ງເສີມຄວາມສອດຄ່ອງກົມກຽວກັນທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ມາດຕະຖານສິ່ງແວດໃນພາກພື້ນ.

■ **ສິ່ງເສີມຂີດຄວາມສາມາດ ຂອງອົງການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ພາກເອກະຊົນ ແລະ ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ການລົງທຶນ.**

ນະໂຍບາຍການລົງທຶນໃໝ່ “ການບໍລິການຜ່ານປະຕູດຽວ” ຂອງລັດຖະບານ (GoL 2004c) ມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນ ເພື່ອຕອບສະໜອງການກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ແກ່ບັນດານັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ, ແລະ ຖ້າຄາດຄະເນການເຂົ້າມາຂອງ ນັກທ່ອງທ່ຽວຈະຕ້ອງແທດເໝາະກັບການບໍລິການແລ້ວ, ການລົງທຶນຈະຕ້ອງເພີ່ມຂຶ້ນ.

- ▶ ໃນຊ່ວງໄລຍະຫ້າປີຂ້າງໜ້າ, ມັນຈະເປັນສິ່ງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງວິທີການເຊື່ອມຕໍ່ກັບພາກ ເອກະຊົນເພື່ອຮັບກັນວ່າແນວຄວາມຄິດການທ່ອງທ່ຽວໄດ້ລວມເຂົ້າໃນຍຸດທະສາດການທ່ອງທ່ຽວ, ແລະ ບັນ ດາໂຄງການຂອງລັດຖະບານ / ປະຊາສັງຄົມເຊັ່ນຄືໂຄງການທ່ອງທ່ຽວນ້ຳຮ້າ, ເປັນໂຄງການດຳລົງຄົງຢູ່. ສິ່ງ ດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍຜ່ານການລວມເອົາກົດລະບຽບ (ການຕິດຕາມກວດກາ) ແລະ ເຄື່ອງມືເປັນສິ່ງ ຈູງໃຈ (ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ໂປໜັງສືຮັບຮອງ)
- ▶ LNTA ອາດຈະຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາການເຮັດວຽກເພື່ອເພີ່ມທະວີການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເຂົ້າ ໃນກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ລວມມີການກຳນົດສະຖານທີ່ຕ່າງໆທີ່ມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນໃນການທ່ອງທ່ຽວທຳມະ ຊາດ, ແລະ ນຳພາບັນດານັກລົງທຶນທີ່ບົ່ມຊ້ອນເພື່ອກຳນົດສະຖານທີ່ຕ່າງໆ; ຕິດຕໍ່ປະສານງານກັບພາກສ່ວນ ອື່ນໆ ໃນພາກພື້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການການສິ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ (ສະມາຄົມການທ່ອງທ່ຽວພາກພື້ນເອເຊຍປາຊີ ຟິກ), ຈັດ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສຳມະນາການລົງທຶນໃນລະດັບຊາດ ແລະ ໃນລະດັບພາກພື້ນ; ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຂໍ້ຕົກລົງຄູ່ຮ່ວມມືເພື່ອເຊື່ອມນັກລົງທຶນກັບຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ, ອົງການຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ, ອົງການບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ (NGO) ແລະ ອົງການການພັດທະນາ.
- ▶ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງຄະນະກຳມະການສິ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນໃນຂັ້ນສູນ ກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ໜ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ LNTA, ໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງອີກດ້ວຍ. ໃນປັດ ຈຸບັນນີ້, ມີພະນັກງານສອງຄົນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງມອບໝາຍໃຫ້ເຮັດພາລະໜ້າທີ່ການຕິດຕໍ່ປະສານງານດັ່ງກ່າວ ນີ້. ໄດ້ແນະນຳວ່າຊັບພະຍາກອນພະນັກງານ ແລະ ວິທີການຕິດຕໍ່ສື່ສານ / ການຕິດຕໍ່ປະສານງານຄວນຈະໄດ້ ຮັບການສິ່ງເສີມໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.

■ **ຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາທ່າແຮງຂອງໂປໜັງສືຮັບຮອງໃຫ້ແກ່ອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວໃນປະເທດລາວ ທັງຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ.**

ໂປໜັງສືຮັບຮອງສາມາດເປັນເຄື່ອງມືອັນໜຶ່ງ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ໃນການຮັບປະກັນວ່າບັນດາລະບຽບຫຼັກການອັນ ດີນຕໍ່ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ ໂດຍທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວນີ້. ອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ກັບມາດຕະຖານໃນປັດຈຸບັນນີ້ເຊັ່ນວ່າ: ມາດຕະຖານລະດັບຕໍ່າຂອງເຮືອນພັກ (ເບິ່ງ ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2), ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ລັດຖະບານຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາ ແລະ ທົດລອງທາງເລືອກຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ: ໂປ ໜັງສືຮັບຮອງ ລະດັບສາກົນ ແລະ ລະດັບຊາດ ແລະ ການປັບປຸງສະຖາບັນທີ່ຕ້ອງການເປັນແຜນງານ ທີ່ປະສົບ ຜົນສຳເລັດໃນປະເທດລາວ. ແຜນການໃນລັກຊະນະນີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ການຮັບປະກັນ ມາດຕະຖານຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການທ່ອງທ່ຽວ ແບບອະນຸລັກໃຫ້ສູງ, ແຕ່ຍັງອາດຈະຊ່ວຍດຶງດູດ ເອົານັກ ທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາປະເທດລາວຫຼາຍຂຶ້ນ.

■ **ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການຮ່ວມມືຂອງສູນກາງ / ແຂວງ ແລະ ສ້າງການຮ່ວມມືໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ.**
 LNTA, ພ້ອມດ້ວຍອົງການເພື່ອການພັດທະນາຂອງປະເທດເນເທີແລນ (SNV) ໄດ້ທຸ້ມເທທຸກຄວາມພະຍາມ ສຸດຂີດເຂົ້າໃນການຮັບປະກັນການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງສະຖາບັນຕ່າງໆຂອງສູນກາງ ແລະ ແຂວງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ທຸ້ມເທທຸກຄວາມພະຍາມສຸດຂີດເຂົ້າໃນຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ, ແຕ່ຍັງທຸ້ມເທທຸກຄວາມພະຍາມສຸດຂີດກັບຊຸມຊົນອະນຸລັກ ແລະ ພະນັກງານປ່າໄມ້ ໂດຍຜ່ານຄະນະກຳມະການສະເພາະກິດຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເຄື່ອງຄາຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຍືນຍົງ. ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນ ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຮ່ວມກັນໂດຍມີ ລັດຖະບານ ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ, ປະສາສັງຄົມ ແລະ ພາກເອກະຊົນ, ແລະ ຜົນຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆຈາກກອງປະຊຸມເຫຼົ່ານີ້ໄປສູ່ຂັ້ນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ຂັ້ນລະດັບສາກົນ (ເບິ່ງຂໍ້ສະເໜີແນະນຳອິດຢູ່ ຂ້າງເທິງນັ້ນ).

■ **ສືບຕໍ່ສະໜັບສະໜູນການອະນຸລັກໂດຍເນັ້ນໜັກໃສ່ເຂດປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າໃນແຜນລິເລີ່ມຕ່າງໆຂອງພາກພື້ນທີ່ສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການອະນຸລັກໃນອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ກຸ່ມອາຊຽນ.**

ອັນສຸດທ້າຍ, ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ, ມີຄວາມສຳຄັນໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ໃນລະດັບສາກົນ, ໄດ້ສືບຕໍ່ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການອະນຸລັກຊັບສົມບູລະກິດທີ່ສຳຄັນຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວນີ້ - ສິ່ງແວດລ້ອມ. ໄດ້ ແນະນຳຂົງເຂດວຽກງານຕ່າງໆຄືດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

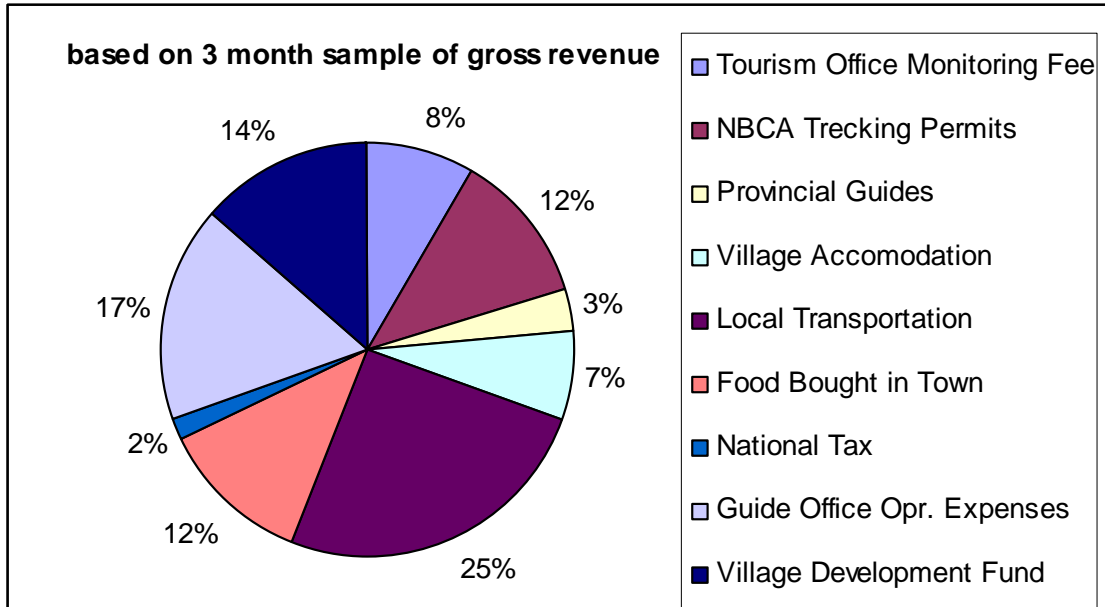
- ▶ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ ແລະ ເມືອງເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດແມ່ນເປັນຮັບຮູ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາເຂົ້າໃນການຕັດສິນໃຈການ ວາງແຜນນຳໃຊ້ທີ່ດິນ;
- ▶ ການສືບຕໍ່ຍົກສູງຈິດສຳນຶກຂອງທ້ອງຖິ່ນ ກ່ຽວກັບສາຍພົວພັນກັນລະຫວ່າງ ກິດຈະກຳການທ່ອງ ທ່ຽວທຳມະຊາດ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການອະນຸລັດທີ່ດີ;
- ▶ ການສືບຕໍ່ພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມກິນໄກກອງທຶນການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານປ່າສະ ຫງວນແຫ່ງຊາດ. ຄວາມເປັນໄປໄດ້ອີກໜຶ່ງກໍຄືພັດທະນາ ແລະ ທົດລອງແນວຄວາມຄິດກອງທຶນອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ລັດຖະບານເປັນຜູ້ນຳພາ, ຊຸມຊົນເປັນຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານເອງໃນເຂດທ່ອງທ່ຽວທີ່ສຳຄັນເຊັ່ນ: ວັງວຽງ, ເຊິ່ງສາມາດຖືກນຳໃຊ້ໄດ້ເພື່ອປະກອບສ່ວນຄວາມທຸ້ມເທທຸກພະຍາຍາມເຂົ້າໃນການປັບປຸງ ແລະ ປົກປັກຮັກສາຊັບສົມບັດທຳມະຊາດໄວ້.
- ▶ ການສົ່ງເສີມການສະໜັບສະໜູນການອະນຸລັກໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການເພີ່ມທະວີການເຝົ້າສັງເກດໃນການຕໍ່ຕ້ານກິດຈະກຳຜິດກົດໝາຍ.

ເອກະສານອ້າງອີງ

- APP 2006. *GMS Sustainable Tourism Development: Draft Final Report*, Manila: Asia Pacific Projects, Asian Development Bank, November.
- ASEAN Secretariat 2007. *Tourism statistics*, viewed 14 May, <http://www.aseansec.org/tour_stat>.
- CPI & UNDP 2006. *National Human Development Report: International Trade and Human Development Lao PDR*. Vientiane: Committee for Planning and Investment & United Nations Development Program.
- Gibbon Experience 2007. viewed 14 May, <http://www.gibbonx.org/gibbon_community.php>
- GoL 2004a. *National Growth and Poverty Eradication Strategy* (NGPES). Vientiane: Government of Lao PDR.
- GoL 2004b. *National Law on the Promotion of Foreign Investment*, Vientiane: Government of Lao PDR.
- GoL 2004c. *Role and Function of the Lao National Tourism Administration, Prime Minister Decree 91*, July 30. Vientiane: Government of Lao PDR.
- IUCN 2007. *Strategic Framework 2007-2011: Conservation of Sustainable Livelihoods in Lao PDR – refreshed thinking*. Vientiane: IUCN – The World Conservation Union.
- LNTA 2005. *National Ecotourism Strategy and Action Plan 2005-2010 - summary*, Vientiane: Lao National Tourism Administration.
- LNTA 2006. *Statistical Report on Tourism in Laos*. Vientiane: Lao National Tourism Administration.
- Mason, P, 1990, *Tourism – Environment and Development Perspectives*. London: Manor Park Press.
- MoIC & ITC 2006. *National Export Strategy for Lao PDR 2006-2008*, Sectoral Strategy - Tourism, Vientiane: Ministry of Industry & Commerce and ITC, December.
- Phiapalath, P. 2007. 'Perceptions of Stakeholders for Sustainable Nature Based Tourism Business in Vang Vieng', unpublished research paper. Bangkok: Asian Institute for Technology.
- Schipani, S. 2007. 'Ecotourism as an Alternative to Upland Rubber Cultivation in the Nam Ha Protected Area, Luang Namtha', *Juth Pakai*, Issue 8, pp. 1-13.
- Schipani, S. & G. Marris 2002. *Linking Conservation and Ecotourism Development: Lessons from the UNESCO-NTA Nam Ha ecotourism project*, LNTA-ADB Mekong Tourism Development Project, viewed 23 May <<http://www.ecotourismlaos.com>>.
- SNV 2002. *Ecotourism Status Report – Nam Ha Ecotourism Project*, Vientiane: Netherlands Development Organization.

ເອກະສານຊ້ອນ 1: ການຈັດແບ່ງລາຍໄດ້ທັງໝົດຂອງການທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ NHEP

(ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: Schipani & Morris 2002)

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ກິດໝາຍ ແລະ ກິດລະບຽບຕ່າງໆໃນຂະແໜງ ການທ່ອງທ່ຽວຂອງ ສປປ ລາວ

(ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: LNTA 2006)

- ກິດໝາຍວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວ, ວັນທີ 9 ເດືອນກັນຍາ 2006
- ກິດລະບຽບເລກທີ 1150 / ສນຍ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ບັນດາກິດຈະກຳທຸລະກິດຂອງທຸລະກິດການບໍລິການທ່ອງທ່ຽວ, ວັນທີ 25 ເດືອນຕຸລາ 1993.
- ກິດລະບຽບເລກທີ 81 / CPMO ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ວັນທີ 21 ເດືອນມັງກອນ 1994.
- ຄຳສັ່ງແນະນຳເລກທີ 02 / ນຍ ກ່ຽວກັບການປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງບໍລິການການທ່ອງທ່ຽວວັນທີ 14 ເດືອນກຸມພາ 1995.
- ກິດລະບຽບເລກທີ 1107 / LNTA ກ່ຽວກັບມາດຕະຖານລະດັບຕໍ່າຂອງບ້ານພັກ
- ກິດລະບຽບເລກທີ 159 / ສນຍ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງໂຮງແຮມ ແລະ ບ້ານພັກ, ວັນທີ 30 ເດືອນມິຖຸນາ 1997
- ກິດລະບຽບເລກທີ 626 / LNTA ກ່ຽວກັບມາດຕະການນຳທ່ຽວ
- ແຜນພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ, ສ ປປ ລາວ, ເດືອນພະຈິກ, 1998
- ຍຸດທະສາດການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງຊາດ 2005 ຫາ 2015 (ສະບັບຮ່າງ)
- ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ (2001-2005, 2006-2010)
- ຍຸດທະສາດການສ້າງອຸດສະຫະກຳ ແລະ ການຍົກລະດັບໃຫ້ທັນສະໄໝ (2001-2020), 2001

ເອກະສານຊ້ອນ 3: ການຄາດຄະເນຈຳນວນ, ລາຍຮັບ ແລະ ຄ່າສະເລ່ຍຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ເຂົ້າມາຢ້ຽມຍາມ ສປປ ລາວ ໃນອານາຄົດ

(ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: LNTA 2006)

ປີ	2005	2006	2007	2008	2009	2010
ການເຂົ້າມາຂອງ ນັກທ່ອງທ່ຽວ	1,095,315	1,215,106	1,400,000	1,606,000	1,840,000	2,000,000
ລາຍຮັບ (USD)	146,770,074	173,249,896	193,000,000	220,000,000	253,000,000	290,000,000